

*Žhavý bodyguard, prosluněná Francie
a léto plné porušených pravidel.*

ANGLICKÁ LEKCE

TASHA BOYD

Od autorky bestselleru *Francouzská lekce*

Téměř před deseti lety Andrea unikla svému násilnému manželovi a nyní vede život, který si nikdy neuměla ani ve snu představit. Chráněná a v anonymitě pracuje na luxusní jachtě. A pak je tu ten panovačný a sexy trn v patě: šéf ochranky, Evan Roark.

Andrea už však má skrývání dost a nehodlá dál nechávat minulost, aby diktovala každé její rozhodnutí. Jenže do života jí mluví i Evan, čímž ji přivádí k šílenství. O to víc, že je do něj zamilovaná. Vždycky tu pro ni byl, její sexy ochránce a maják, ale i ona potřebuje vyrazit do světa a poznat nové lidi – za přitažlivost, kterou k němu cítí, přece může jen jeho neustálá přítomnost! Jenže byla sama tak dlouho a jen Evan se jí dokáže dotýkat způsobem, který v ní vyvolává touhu po něčem víc.

Co se bude muset stát, aby oba podlehli přitažlivosti, která je mezi nimi déle, než si uvědomují? Dokáže Evan nemožné – porušit všechna svá pravidla, strhnout zdi, které kolem sebe vybuodoval, a říct jí pravdu, kterou téměř deset let skrýval?

„Myslela jsem, že jsem blázen do Francouzské lekce, ale Anglická lekce mé nadšení posunula na další úroveň, a to vše kvůli Evanu Roarkovi. Ten muž je tak nevrlý, drsný a sexy!“

– čtenářská recenze, Goodreads

„Naprosto jsem se zamilovala do Andrey a Evana. Jejich vztah je vášnivý, romantický, plný žhavého napětí. Pokud jste četli Francouzskou lekci, určitě si tuto knihu nenechte ujít!“

– čtenářská recenze, Amazon

Tasha Boyd

ANGLICKÁ LEKCE

Přeložila Alžběta Komrsková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.

Stolen English © 2022 by Natasha Boyd, writing as Tasha Boyd

Published by Natasha Boyd, LLC

Translation © Alžběta Komrsková, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-799-3 (ePub)

ISBN 978-80-7625-798-6 (pdf)

ISBN 978-80-7625-306-3 (print)

Věřím ti

Kapitola první

ANDREA

„To má ten mimozemšťan erekci?“

Při zvuku toho úsečného pobaveného mužského hlasu jsem leknutím nadskočila. Zнала jsem ho. S přimhouřenýma očima jsem se otočila a spustila ruku se zápisníkem k boku.

A opravdu, v paprscích ranního slunce pronikajících mezi jilmy stál ten poslední člověk, kterého bych v zahradě se sochami čekala. Obzvláště dneska. Evan Roark, osina v zadku a vedoucí ochranky mého šéfa. Dřív jsem si myslela, že jsme dobří přátelé, ale to už neplatilo. Ne od chvíle, kdy jsem si podle všeho nesprávně vyložila naše flirtování a Evan mě rychle vyvedl z omylu. Naše obvyklé škádlení bylo... mimo. Nebo jsem mimo byla já. Popravdě jsem vůbec nevěděla.

„Evané. Nenechala jsem tě dneska ráno na lodi daleko, předaleko odsud?“

Zastrčil si ruce do kapes černých kalhot obepínajících jeho svalnaté nohy. Opálená předloktí vyčuhující z krátkých rukávů bílého

polo trička, které nosil při práci na lodi, se napjala. „To není zrovna přívětivý uvítání.“

„Co tady děláš?“ zeptala jsem se, podrážděná faktem, že mou pozornost jako obvykle upoutaly naprosté hlouposti jako jeho pitomé svaly a úsměv s dolíčky. Byl pastvou pro oči. Přesně můj typ. Široká ramena, svalnaté paže a stehna, ne příliš velký, ale dost na to, aby vypadal, že by mě dokázal bez námahy zvednout. Ale jít po svém typu nebylo něco, co bych byla ochotná opakovat. Ne po tom, čím jsem si prošla. Kromě toho... bral mě jen jako kamarádku. Už přílišně dlouho. „Nevěděla jsem, že tě zajímá umění,“ řekla jsem nedbale, jako by na jeho přítomnosti vůbec nezáleželo.

Rozhlédl se, nejspíš aby si prohlédl bizarní sbírku avantgardních uměleckých děl, a nakonec se vrátil pohledem k – jak správně poznal – plně vztyčenému penisu. „Tohle je umění? Oukej. Proč se dívám na vzrušenýho mimozemšťana?“

„Za předpokladu, že je to mimozemšťan,“ řekla jsem profesionálním tónem doktorky umění. Přinejmenším jsem si představovala, že by tak hypotetická doktorka umění, která po muzeu provází vykulené turisty, mohla znít. „A že mimozemšťani mají erekci.“ Obrátila jsem se zpátky ke kreatuře, pohlédla do jejích obrovských černých očí a na její mohutné válcovité tělo, které se div nepřevážilo velikostí a délkou objemného přívěšku, jenž jí disproporčně trčel z břicha. „Možná je to jen extra končetina, jako paže.“ Kousla jsem se do tváře, abych udržela vážný výraz.

„Ale co to znamená?“ Naklonil se blíž, a zatímco já bojovala se smíchem, zkoumavě si sochu prohlížel. Měsíce letního slunce probarvily jeho hnědé vlasy zlatem, a přestože byly krátké, na šiji se mu vlnily.

„Nevím, Evane. Velmi slavného a obdivovaného umělce Joana Miróa se už bohužel zeptat nemůžeme.“

„Mělo by to ve mně vyvolat nějaký pocity?“ zeptal se.

„Proč? *Vyvolává* to v tobě nějaký pocity? Možná šimrání? Však víš,“ ztlumila jsem hlas, „tam dole.“

Stiskl rty, odhodlaný nereagovat. „Je to poněkud velké.“

„Na paži, nebo na erekci?“

„Možná by to mohla být náhradní ruka, kterou používá, já nevím, aby se najedl? Nebo na třeba na otevírání dopisů? Nebo konzerv?“

„Myslíš, že je to otvírák na konzervy?“ zeptala jsem se s kamennou tváří.

Narovnal se a upřel na mě své otravně úchvatné oříškové oči. „Myslím, že oba víme, co to je.“ Odtrhl ode mě jiskřící pohled a se střízlivým výrazem se zahleděl na sochu. „Otázkou je... proč?“

Soucítěně jsem ztlumila hlas a naklonila hlavu. „Žáríš?“

„Nemám důvod si stěžovat, děkuju pěkně. A nepotřebuju nosit vzpěračský opasek, abych si při erekci nevyhodil záda. Ačkoliv...“ S falešně vážným výrazem si promnul bradu a prohlédl si sochu. „Celkem mě pobolívají bedra.“

„To je tím, že stárneš.“ Lhal. Ten chlap byl ve špičkové kondici. A já jsem nechtěla myslet na jeho erekci. Nechtěla.

Chtěla.

Ne!

„Mluv za sebe,“ řekl a úkosem na mě pohlédl.

Spadla mi brada. „Páni. Dneska ráno jsi vážně okouzlující.“ Zamračila jsem se. Nemusel vědět, že dneska jsem se na svých třicet tři cítila každým kouskem svého těla. Měla jsem narozeniny – ty skutečné –, a když jsem se dnes ještě před svítáním probudila, připadalo mi, jako bych *se probírala* doopravdy. Zprudka jsem se posadila a v hlavě jsem měla jedinou otázku: Co dělám se svým životem?

Okamžitě jsem si požádala o schůzku s Lilian, hlavní kurátorkou, a domluvila si jednání s advokátkou, jejíž vizitku jsem už celé měsíce žmoulala v kapse. Za probuzení s existenční krizí možná tak trochu mohlo to, co se mezi mnou a Evanem stalo, nebo spíš nestalo.

Since jsem si nebyla úplně jistá, jestli jsem vůbec připravená, ale tak jednoznačné odmítnutí bylo zkrátka ponižující. A stejně za to mohla moje kamarádka Josie. A šampaňské. Stalo se to v nočním klubu v Saint-Tropez. Josie mě zrovna přesvědčila, že se Evanovi líbím. A já jsem se tu noc cítila tak volná a odvážná. Bylo to poprvé po dlouhé době, kdy jsem se nedržela zpátky. Evan byl celý rozmrzelý, rozkovačně mi něco šeptal mi do ucha, a než jsem se stačila zarazit,

natočila jsem hlavu a pokusila se ho políbit. Podle toho, jak se narovnal a chladně mě odstrčil, by člověk řekl, že jsem mu vrazila facku. Bože, bylo to tak hrozně ponižující. A potom se mi ten pitomec celé dny vyhýbal, takže jsem se ani nemohla tvářit, jako by se to nikdy nestalo. Josie musela vlézt zamilovanost na mozek, jinak si nedokážu vysvětlit, jak ji vůbec napadlo, že na mně Evan něco vidí.

Soustředila jsem se na sochu. Umění. Správně. Kreatura skutečně měla kolem pasu něco, co připomínalo bronzový opasek. „No jo. Asi má fakt vzpěračský opasek.“ Vytáhla jsem zápisník a předstírala, že si zapisuju rychlou poznámku.

„A co tady děláš ty?“ zeptal se Evan s nevinným výrazem. „Proč si píšeš poznámky o mimozemšťanech s erekcí?“

„Já –“ Spustila jsem zápisník zpátky k boku, abych ho skryla před jeho pohledem. Mým primárním zaměstnáním byla pozice hlavní stevardky na megajachtě Xaviera Pascala – jachtě, na které jsem žila a pracovala jen pět měsíců v roce. Když skončila letní sezóna, vypořádala jsem se jako dobrovolnice v umělecké nadaci. A Evan, vedoucí Xavierovy ochranky, jeho osobní strážce a nejspíš taky nejlepší přítel, musel být ksakru úplně všude, kam jsem se během léta vrtla. A podle všeho i mimo sezónu. Neměla jsem v úmyslu Evanovi vykládat, proč jsem tu o měsíc dřív než obvykle. „Ptala jsem se tě na to jako první, ale neodpověděl jsi.“ Pak mě napadlo něco, nad čím jsem podrážděně zaskřípěla zuby, než jsem pokračovala. „Ty jsi mě zas sledoval, co?“

Krátce se zašklebil. „Je to naprostá náhoda. Měl jsem tu nějaké pochůzky, víš. Ty jsi byla pryč. A vzhledem k tomu večírku příští týden, bezpečnost je prvním místě. Můj tým –“

„Bezpečnost je vždycky na prvním místě,“ protočila jsem oči.

Zvedl ruce. „Přísahám, zkoušel jsem ti volat. Nebrala jsi to. Pak jsem musel něco vyzvednout z domu ve Valbonne, ale nebyla jsi ani tam. Sem jsem stejně musel.“

„Lžeš.“

„Nelžu. A kdybys mi zvedla telefon, ušetřil bych si cestu.“

„Evane,“ pronesla jsem podrážděně.

„Andreo,“ odpověděl bez zaváhání. Nevzrušeně.

„Jen... se mi klid z cesty.“ Založila jsem si ruce na hrudi a přitiskla si zápisník k tělu. Bože. Otočila jsem se k němu zády a vydala se podél zrcadlové fontány. Její dno zdobila mozaika a z vody trčely další sochy. Vážně by tu měli udělat chodníček, zareptala jsem v duchu, když jsem zakopla o sukovitý kořen. Přede mnou byly skleněné dveře vedoucí do vnitřní části galerie. Zamávala na mě Lilian, hlavní kurátorka. Zvedla jsem ruku, abych jí zamávání oplatila. Schůzku jsme měly domluvenou na deset třicet. Pohlédla jsem na hodinky. Sakra, deset dvacet devět. Kvůli Evanovi jsem málem přišla pozdě.

„Lil –“ začala jsem.

„Ach, Evane,“ zavolala přes mou hlavu. „Tady jsi! Ty obrazy mám pro tebe připravené v kanceláři.“

Věnoval mi nenápadný, ale spokojený úšklebek. „Jak jsem řekl, měl jsem tu nějaké vyřizování. Ale mohla jsi to udělat za mě, když už jsi tu byla – kdybys mi zvedla telefon.“ Vykročil, aby se kolem mě protáhl k Lilian, ale náhle se zastavil, až příliš blízko. V nose mě zalechtala jeho otravně příjemná vůně s tóny citronu a borovic. No dobře, jeho blízkost mě polechtala i o něco jižněji. Zaskřípala jsem zuby.

„Ale vědět, kde se nacházejí Xavierovi nezvěstní zaměstnanci, je tak trochu moje práce,“ dodal. „Takže ano, vyhledal jsem si polohu tvýho mobilu.“

Hrdelně jsem na něj zavrčela. „Nejsem nezvěstná, pracuju tady mimo sezónu každý rok. Což samozřejmě víš, *stalkere*.“

Sklonil se k mému uchu a vrčení mi odumřelo na jazyku. Srdce mi divoce tlouklo. „Ten zvuk se mi líbí. Měl bych tě nasírat častěji.“

Ztuhla jsem. Sakra, tohle znělo jako flirtování. Proč si se mnou takhle hrál? Moc se to nelišilo od toho, co udělal tu noc v Saint-Tropez. Není divu, že jsem byla tak zmatená a podrážděná.

Evan se okamžitě odtáhl a něco se mu mihlo tváří, jako tolikrát předtím. Narovnal se. „Až ti příště napíšu, odpověz.“

A přesně proto byla moje pitomá zaláskovanost naprosto mimo mísu. I kdybych měla začít znovu randit – ne snad, že by o mě Evan jevil zájem –, s ním by mi to neklapalo. Možná mi připadal fyzicky

atraktivní, ale jeho potřeba všechny a všechno řídit dokázala moje libido dokonale zchladit.

Přinejmenším to tak bývalo. Mělo by to tak být.

„Bože.“ Protočila jsem oči a zatřepala hlavou, abych to kouzlo promlomila. Pohlédla jsem na Lilian, připravená se omluvit.

Ta však mezitím zmizela uvnitř, kde čekala na Evana. Nebo na mě.

Evan se hluboce, hrdelně zasmál, až mi z toho zvuku naskočila husí kůže, a zamířil dovnitř. Pak se zarazil. „Jo, než na to zapomenou. Meg a Sue mě poprosily, ať tě pozvu dneska večer do baru.“

„Nemůžu.“

Přimhouřil oči. „Nemůžeš, nebo nechceš?“

„Budeš tam?“

„Ano.“

„Pak nechci.“ Chtěla jsem. Meg a Sue jsem zbožňovala, a když poté, co Xavier po smrti své ženy zredukoval posádku, souhlasily s návratem, byla jsem šťastím bez sebe. Milovala jsem jejich energii. Dobře se mi s nimi pracovalo a staly se z nich mé dobré kamarádky. A měla jsem narozeniny. Moje staré já mělo narozeniny. Ale to nikdo nevěděl. Nebo snad Evan ano?

Jako by mi četl myšlenky, křivě se usmál a přimhouřil oči. Vypadalo to, že chce něco dodat, ale nakonec jen pokrčil rameny a vešel dovnitř.

To bylo na panu Vyrovnaném nejhorší – protože na mě nikdy nereagoval, bezděky jsem mu říkala víc a víc věcí, které by náhodnému kolemjdoucímu nejspíš připadaly jízlivé. Nevěděla jsem, jestli testuju jeho hranice, nebo se snažím zamaskovat svou zamilovanost. Nejspíš oboje. Byla to zamilovanost, které jsem nerozuměla. Ani trochu. Proč zrovna on? Samozřejmě kromě toho očividného – byl přitažlivý a jeden z mála mužů v mé blízkosti.

Moje pokusy ho vytočit ho nechávaly chladným. Byl vůči nim do slova imunní.

Teď jsem se cítila mizerně, ochuzená o jeho přítomnost a provini-le z toho, co jsem řekla. Jako by ve mně vážně probouzel to nejhorší. Další důvod, proč jsem si nás dva nedokázala představit spolu.

Dlouze jsem vydechla a zvedla tvář k nebi. Navzdory přerušení jsem se těšila na schůzku s Lilian. Věděla jsem, že zaválím a bude to první krok k mému novému životu. Další krok mě čekal v poledne, jen za hodinu a půl, kdy jsem se měla setkat se svou novou domácí. A zítra s advokátkou.

Ale ze všeho nejdřív jsem ve svém mobilu zakázala sledování polohy. Evan Roark, pan Bezpečnostní stráž osobně, sice bude mít záchvat vzteku, ale bude to muset skousnout.

Po schůzce s Lilian, která se vydařila přesně podle mých představ, jsem ve svém vypůjčeném smartu, ve kterém si, nalijme si čistého vína, člověk připadá jako ve stavebnici Lego, vyrazila klikatými cestami francouzského Provence do své příští destinace.

Když jsem dorazila do vesnice, natěsno jsem zaparkovala mezi dva mopedy do prostoru, který vypadal, že se do něj nevejde ani vyplivnutá olivová pecka. Díky bohu za smart. Měla jsem štěstí, že bylo po turistické letní špičce, a já tak mohla zaparkovat poblíž brány do vesnice. Parkoviště sedělo na kamenitém výčnělku končícím prudkým svahem s výhledem na zelené údolí a malebné kopce poseté středověkými městečky v dálce.

Natáhla jsem krk, abych viděla na impozantní hradby vedle sebe. Městečko bývalo pevnost. *Vypadalo* jako pevnost. Pokud by pevnost byla Mekkou umění a roztomilých, ale chátrajících kočičích hlav. Středověká vesnice Saint-Paul-de-Vence byla už staletí domovem umělců, spisovatelů a básníků. Z místa, kde jsem stála, nebylo vidět do jejích útrob, ale už jsem ji jednou navštívila a tehdy jsem si uvědomila dvě věci: musím se sem někdy vrátit, a pokud se někdy dostanu do téhle životní fáze, tady to celé vyřeším. Projelo mnou vzrušení. Vystoupila jsem z auta a zamkla ho.

Vzduch byl teplý s dotekem chladného podzimního vánku, který mě ve stínu štípal do holých paží a který bude v poledne ten tam. Bude trvat přinejmenším další dva měsíce, než zmizí i poslední zbytky léta.

Vstup do vesnice byl tvořen volným prostorem mezi dvěma vnějšími hradbami, které se navzájem překrývaly, aby útočící armády z většiny úhlů neviděly přesné místo, kde se vchod nachází. Městečko působilo chráněné.

Jakmile jsem prošla kolem metr a půl široké hradby a kovových zábran, nabídly se mi dvě možnosti – cesta po levé straně vedoucí kolem restaurace *Le Tilleul* a užší dlážděná ulice přímo přede mnou, stoupající vzhůru mezi budovami. V restauraci bylo několik strážníků, ale nával přijde až za pár hodin, kolem oběda. Vytáhla jsem adresu, kterou mi zaslala majitelka bytu, a vykročila užší uličkou. Každé tři metry mírnil stoupání nízký schod. Obě strany ulice lemovala průčelí obchodů a umělecké galerie, většina až na pár výjimek po sezóně zavřená. Nahlížela jsem dovnitř a zapisovala si ty, které mě zaujaly a do nichž bych se chtěla co nejdříve podívat. Přes cestu mi přeběhla černá kočka, a když jsem došla na roh, smysly mi zaplavila vůně čerstvě upečeného chleba. Přede mnou stará žena zametala slaměným koštětem chodník před svým domem.

Za další zatáčkou doleva se cesta dělila, nahoru mezi další budovy a dolů k silnici, která lemovala městské hradby. Přesně uprostřed stál úzký měšťanský dům s modrými dveřmi, jediným oknem s pevnými, ale pěknými mřížemi a malou verandou. Většinu oprýskané štukové omítky, pod kterou byl vidět původní kámen, pokrývalo popínavé víno.

Dům byl omšelý a dokonale malebný. A vypadal bezpečně. Dveře se otevřely dokořán.

Kapitola druhá

„*Bon*, tady jsi! *Andrea?* *Ou?*“ Z malého vesnického domku vyšla usměvavá žena. Kolem hlavy se jí vznášely tmavé kudrlinky a křivky jí těsně obepínaly vybledle červené šaty pod kolena zdobené maličkými kvítky, které by na mně vypadaly jako pytel.

„*Marianne?*“ zeptala jsem se. „*Ráda tě poznávám.*“

Potřásly jsme si rukama.

Díky svému francouzskému přízvuku a chraptivému hlasu byla ještě přitažlivější.

„*Máš štěstí, nebo spíš já. Ten inzerát jsem zveřejnila teprve včera večer. Mrzelo mě, že jsem přišla o svého zimního podnájemníka, a myslela jsem, že se sem nebude nikdo chtít nastěhovat. A *bon*. Jsi tu ty!*“

Měla jsem štěstí, že jsem si její byt mohla pronajmout. Byl ohromně populární na krátkodobý pronájem během pěti měsíců letní sezóny a pro dlouhodobý pronájem v zimě. Už jsem ho viděla dřív, když jsem tu sháněla bydlení, ale nikdy se mi nepoštětilo. Když jsem dnes ráno zjistila, že je volný, okamžitě jsem *Marianne* zavolala. *Měla* jsem pocit, jako by zakročil osud. „*Štěstí mám rozhodně já. Chtěla jsem si ten byt pronajmout už celé roky, ale nikdy to časově nevyšlo.*“

„*Nemáš zavazadla?*“

„Ještě ne. Přivezu je, jakmile mi skončí sezónní práce.“

„Tady máš parkovací povolení pro dolní bránu.“ Podala mi zalamovanou kartičku a já ji schovala do auta. „Parkoviště je vpravo, hned za vjezdem.“

To bylo další plus bydlení v Saint-Paul-de-Vence. Do centra vesnice se dalo dostat jen dvěma způsoby. Pěšky, jak jsem dorazila já, a po silnici s několika dalšími kovovými zábranami, které se spouštěly jen pro auta s povolením a rozvoz. Přičilo se mi, že takhle musím uvažovat, ale jistota je jistota.

„Pojď dál.“ Mávla ke dveřím. „Ale klidně můžeš parkovat na veřejném parkovišti, pokud to pro tebe bude jednodušší.“

„Tak to nejspíš budu většinu času dělat.“

„Vyšplhat se sem je docela náročné, ale zvykneš si.“

Vchodové dveře vedly do útulného obývacího prostoru s rohovým krbem, pohodlnou dvoumístnou sedačkou, starým dřevěným farmářským stolem, který fungoval jako jídelní stůl i kuchyňský ostrůvek, a krátkým kuchyňským pultem se skříňkami u zadní stěny. Kuchyni doplňovala roztomilá modrá lednice v odstínu drozdích vajec, dřez a varná deska se dvěma plotýnkami. Na levé straně se vedle dřevěných dveří s visacím zámkem zvedaly do patra úzké kamenné schody.

Marianne ukázala na dveře. „Tudy se jde do druhého, menšího bytu, ale zájemce pronájem stornoval, takže je zamčeno.“

„Dáš mi vědět, pokud si ho někdo pronajme?“ To poslední, co jsem potřebovala, byl nějaký úchyl hned vedle.

„Samozřejmě! Ale ten byteček nemá kuchyň a takhle pozdě se už letos nevyplatí jen na krátkodobý pronájem zapínat topení a plyn. Jistě to chápeš.“ Mávla rukou. „Tady je obývací.“

Nevelký prostor měl vysoké stropy a všechno bylo světlé a vzdušné, od krémového štku na stěnách a podlahy po lehké závěsy, skrz které dovnitř pronikalo světlo. Na širokém okenním parapetu seděla starožitná, světle zelená sklenice od olivového oleje a v ní několik olivových větviček.

„Doufám, že jsi zvyklá na malé prostory,“ řekla Marianne, když mi ukázala, kde se v malém kuchyňském koutě nachází vše potřebné.

„Většinu času žiju na lodi, takže jo. A tohle je božské. Máš skvělý vkus.“

Rozzářila se. „Děkuju. Zjistila jsem, že nejlepší je jednoduchost.“

V patře byla ložnice stejně velká jako obývací, s oknem s výhledem na přední vchod a větším bočním oknem, před kterým stál dřevěný psací stůl. Marianne došla k většímu oknu a odhrnula světlé lněné plátno, čímž dovnitř vpustila pražící slunce. „A teď přijde to nejlepší. Tohle okno je nad úrovní hradeb. Koukni.“

Když okno otevřela, přistoupila jsem k ní, vdechla čerstvý vzduch a zahleděla se na zvlněná venkovská pole, zelená a zářící v podzimním slunci. Představila jsem si, jak se ráno ve vycházejícím slunci třpytí mlha. Znovu jsem se nadechla. Cítila jsem, že je to jeden z mých nehlubších nádechů za několik posledních let. Stužky napětí povolily. „To musí být krása, probouzet se s takovým výhledem.“

„Radši spi se zataženými závěsy, pokud teda nechceš, aby tě ráno budily sluneční paprsky v očích.“ Zasmála se a ukročila. „Koupelna je malá, ale...“

Prohlédla jsem si velkou manželskou postel a koupelnu. „Je to dokonalé. Upřímně nevím, co se vším tím prostorem dělat. Dostanu slevu, když zaberu jen čtvrtinu postele?“ zažertovala jsem.

Marianne se zasmála. „Musíš se naučit pořádně se rozvalovat. Možná s milencem?“

Urputně jsem zavrtěla hlavou. „Ale ne.“

„Ne? *Pourquoi non?* Jsi mladá a krásná.“

Rozpačitě jsem nad jejím komplimentem mávla rukou, nejistá, jak co nejrychleji změnit téma. „Je to... složité.“ Jakože tam nejspíš mám pavučiny a podobné věci. Ale potěšila mě, že mě nazvala mladou a krásnou v den, kdy jsem se tak ani zdaleka necítila.

„Ha. *Bien sûr*. Kdy není láska složitá?“ Zasmála se. „No, možná někoho potkáš. Ale ne v tomhle městečku. Rozhodně se vyhybej umělcům, zlomí ti srdce, protože jsou rozervaní a nenávidí sami sebe. A taky tu nezůstávají moc dlouho. Znáám všechny, kteří tu žijí, a jsou staří a nevrlí. Jsem ráda, že žiju a pracuju dole v Nice.“

Sevřel se mi žaludek. Doufala jsem, že žije někde poblíž, protože by bylo příjemné mít kamarádku nebo někoho v mém věku,